

Hun rakte ham Haanden, og Enslev blev igen forsonligere stemt.

„Paa Dem er jeg ikke vred. Men det gør mig ondt, at De har ladet Dem misbruge til denne politiske Sendelse, som De ikke selv har forstaaet. De indestaar for Tyrstrup — siger De. Men hvad Vægt ligger der paa ham? Han er jo kun en Leddedukke og Paradefigur i Hænderne paa Gjærup og den øvrige Bande, som nu i tredive Aar har ligget paa Lur for at komme mig til-livs . . .“

„Tal nu ikke mere, Enslev! Jeg veed jo nu, at jeg er gaaet forgæves. — Jeg siger Dem Farvel!“

Han vilde rejse sig for at følge hende til Døren, men i det samme kom lille Jensen ind med et Visitkort; og førend Enslev havde faaet Næseklemmerne frem for at læse Navnet, var Fru Bertha gaaet.

Ude i Forstuen mødte hun Redaktør Samuelsen, der, skønt kendelig nervøs, hilste hende med sin uforanderligt smilende Elskværdighed. —

IV

Nogle Timer senere, da Taagen og Mørket atter havde ned-sænket København som i en underjordisk Verden, og mens Men-neskestrømmen paany gik fra Broerne ind mod Teatrene og Byens andre Forlystelsessteder, samledes det af Gjærup foranstaltede politiske Velfærdsudvalg i et ældre Hus i Kronprinsensgade, et forhenværende Foreningshus, som nu var omdannet til et smaa-borgerligt Selskabslokale.

Da Sammenkomsten var ganske privat og Resultatet foreløbig skulde hemmeligholdes strengt, var dette Mødested bleven fore-trukket for Byens mere kendte Samlingslokaler, hvor det altid var vanskeligere at sikre sig mod at blive beluret af Pressens lange Øren.

Gjærup havde indfundet sig en halv Time før Mødetiden for at efterse, at alt var i behørig Orden efter Aftalen. Han kendte